

Sygn. akt IX Ka 912/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale oskarżyciela publicznego-----

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2013 roku

sprawy R. D.

obwinionego o wykroczenie z art.124 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Staszowie

z dnia 15 kwietnia 2013 roku sygn. akt VII W 7/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego R. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania za II instancję

Sygn. akt IXKa 912/13

UZASADNIENIE

R. D. został obwiniony o to, że w dniu 08 czerwca 2012 roku około godz. 20.00 w miejscowości S. 339 woj. (...), umyślnie dokonał uszkodzenia ogrodzenia działki leśnej w ten sposób, że szarpał i przechylał trzy słupki tego ogrodzenia pod kątem, w wyniku czego pęknięciu uległ jeden słupek drewniany o wartości około 5 zł. oraz spowodował że odcinek tego ogrodzenia nie spełnia swojej funkcji ochrony przed zwierzyną, na szkodę M. J., tj. o wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2013 roku w sprawie VII W 7/13 uznał obwinionego R. D. za winnego tego, że w dniu 08 czerwca 2012 roku około godz. 20.00 w miejscowości S. 339 woj. (...), usiłował dokonać uszkodzenia ogrodzenia postawionego w granicy pomiędzy działką R. D. a M. J. w ten sposób, że szarpał i przechylał trzy słupki tego ogrodzenia pod kątem na szkodę M. J., tj. czynu stanowiącego wykroczenie z art. 11 § 1 k.w. w zw. z art. 124 § 2 k.w. i art. 124 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 11 § 3 k.w. w zw. z art. 124 § 2 k.w. w zw. z art. 124 § 1 k.w. i w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 zł. Nadto Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania w wysokości 130 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego R. D. zaskarżając go w całości, zarzucając mu:

1. Obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

– art. 2 § 2 k.p.k. poprzez oparcie wyroku na domniemaniach, a nie prawdziwych ustaleniach faktycznych co do tego, iż obwiniony działał z zamiarem uszkodzenia ogrodzenia a nie w celu przywrócenia samowolnie naruszonego stanu jego posiadania do czego miał prawo, w myśl art. 343 § 2 k.c. jak i na podst. art. 15 k.w., że M. J. usytuował pale ogrodzenia w odległości 20-40 cm. od linii rozgraniczającej nieruchomość jego i obwinionego, gdyż postępowanie rozgraniczeniowe nie było prowadzone zaś stan prawny granicy wyznaczył w tej sytuacji ostatni stan spokojnego posiadania gruntu przez obwinionego i stanu tego posiadania obwiniony nie przekroczył sytuując pale ogrodzenia „do pionu”, że treść wyjaśnień obwinionego determinuje fakt zarejestrowania jego zachowania kamerą video, a w tej sytuacji „uniknięcie odpowiedzialności za próbę uszkodzenia ogrodzenia było nad wyraz utrudnione”, gdy obwiniony nie wiedział o fakcie takiej rejestracji jego zachowanie zaś zarejestrowany przebieg zdarzenia w zakresie złożonym do akt sprawy wykazuje, że obwiniony wzruszając zastabilizowane pale ogrodzenia czynił to do momentu, gdy ustawiły się w pozycji pionowej ;

- art. 4 k.p.k. poprzez zaniechanie uwzględnienia na korzyść obwinionego tego, że zachowanie M. J. polegające na usytuowaniu pali ogrodzenia w pozycji przechylonej stroną posesji obwinionego, bez uzgodnienia z obwinionym sytuowania tych pali a następnie oczekiwanie z kamera video na reakcje obwinionego na takie postąpienie było działaniem mającym znamiona prowokacji wobec obwinionego albowiem nikt nie wychodzi w prace polowe z kamera video;

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości co do faktu usytuowania przez M. J. pali ogrodzenia w odległości 20-40 cm od granicy w wywodach uzasadnienia wyroku na niekorzyść obwinionego;

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów zebranych w sprawie;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść wyroku poprzez poczynienie błędnych ustaleń co do tego, iż obwiniony „usiłował umyślnie uszkodzić ogrodzenie postawione w granicy pomiędzy działką R. D. a M. J. w ten sposób, że szarpał i przechylał trzy słupki tego ogrodzenia pod kątem na szkodę M. J.”, gdy zebrane w sprawie dowody nie tylko, iż nie dają podstaw do przyjęcia winy obwinionego lecz wskazują, iż jego działanie ograniczyło się wyłącznie do ich ustawienia w pionie, od ustawienia pod kątem. Skarżący zarzucił jednocześnie, iż opis czynu zawarty w sentencji wyroku pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią uzasadnienia wyroku albowiem w tychże wywodach zawarte są ustalenia co do tego, iż ogrodzenie nie zostało usytuowane w granicy lecz przez granicą w odległości 30-40 zm. Nie jest to błąd pisarski uzasadniania albowiem części uzasadnienia w tym zakresie wskazano, iż obwiniony nie może powoływać się na uprawnienia statutowane w art. 343 § 2 k.c. albowiem właściciel sąsiadującego gruntu może bez zgody właściciela drugiej działki postawić ogrodzenie o ile stawia je na swojej działce przed granicą.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie R. D. od popełnienia czynu przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy obwinionego nie jest zasadna.

W toku przeprowadzonego przewodu sądowego Sąd I instancji zgromadził wszystkie niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody i wbrew twierdzeniom obrońcy obwinionego nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. W sposób jasny i przekonujący wskazał w uzasadnieniu orzeczenia jakie dowody uznał za wiarygodne, a którym tej cechy wiarygodności odmówił i stanowisko swoje w tej mierze należycie umotywował. Rozumowania te dokonane zostały w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k..

W świetle całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie zarzuty podnoszone przez skarżącego nie mogą być uwzględnione. Są one nietrafne i nie znajdują żadnego logicznego uzasadnienia, stanowią w istocie gołosłowną polemikę z dokonaną przez Sąd I Instancji, prawidłową zdaniem Sądu Okręgowego oceną dowodów i z tego powodu nie mogą skutecznie wzruszyć zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do zarzutów apelacji obrońcy obwinionego stwierdzić należy, iż nie doszło w sprawie również do obrazy przepisów postępowania, które miałyby wpływ na treść wyroku tj. 4, 5 § 2, 7 k.p.k.

W szczególności za chybiony należy uznać zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania, a zwłaszcza art. 7 k.p.k., podnoszony w apelacji obrońcy obwinionego polegający na dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Sąd Rejonowy prowadząc postępowanie wnikliwie zbadał wszystkie okoliczności sprawy, a oceniając dowody kierował się zasadami prawidłowego rozumowania i wskazaniem doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana przez sąd I instancji jest rzetelna, wszechstronna i rzeczowa i nie zawiera jakichkolwiek błędów natury faktycznej lub logicznej,

W niniejszej sprawie ocena dowodów jako swobodna a nie dowolna podlega więc ochronie prawa procesowego. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. W sposób wyczerpujący Sąd ten dokonał analizy dowodów i prawidłowo ustalił, iż obwiniony R. D. dopuścił się przypisanego mu czynu.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew temu co podnosi skarżący Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż obwiniony R. D. umyślnie podjął próbę uszkodzenia ogrodzenia należącego do pokrzywdzonego M. J.. Świadczą o tym zeznania M. J., W. J. a także dowód w postaci nagrania z kamery przedstawiający fakt usiłowania zniszczenia słupów od ogrodzenia przez obwinionego R. D.. Z zeznań tychże świadków wynika, iż to pokrzywdzony na swojej działce wspólnie ze swoim ojcem postawili ogrodzenie, nie pytając o zgodę obwinionego, który nie zgadzając się na postawienie ogrodzenia usiłował je zniszczyć. O tym, iż obwiniony R. D. usiłował dokonać zniszczenia ogrodzenia, a nie tylko, jak twierdzi jego obrońca w złożonej apelacji, ustawić je w pozycji pionowej świadczy dowód z nagrania dokonanego przez pokrzywdzonego, na którym widać, iż obwiniony siłą próbuje przestawić paliki ogrodzenia. Słupki nie zostały wyrwane lecz jedynie obruszane.

Zdaniem Sądu Odwoławczego chybiony jest zarzut obrońcy obwinionego podnoszony w złożonej apelacji dotyczący obrazy przepisów postępowania tj. art. 2 k.p.k. polegający na oparciu wyroku na domniemaniach nie zaś na prawdziwych ustaleniach faktycznych, co do tego, iż obwiniony działał z zamiarem uszkodzenia ogrodzenia nie zaś celem przywrócenia samowolnie naruszonego stanu posiadania.

Obwiniony w toku prowadzonego postępowania nie wykazał, aby grunt, na którym postawiono ogrodzenie był w jego posiadaniu, w związku z powyższym słusznie Sąd I instancji uznał, iż w przedmiotowej sprawie nie może być mowy o dozwolonej samopomocy wynikającej z art. 343 § 2 k.c.

Faktem jest, iż pomiędzy obwinionym a rodziną pokrzywdzonego istnieje spór sąsiedzki, niemniej jednak podkreślić należy, iż wszelkie kwestie związane z rozgraniczeniem spornej nieruchomości nie są przedmiotem niniejszego postępowania. Podlegają one rozpoznaniu w toku postępowania cywilnego.

Zdaniem Sądu Okręgowego wbrew temu co podnosi skarżący procedowanie Sądu Rejonowego nie nasuwa żadnych wątpliwości. Materiał dowodowy zebrany w sprawie był wystarczający do wyjaśnienia okoliczności przedmiotowej sprawy i pozwalał na przypisanie obwinionemu winy za przypisane wykroczenie.

Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do podważenia prawidłowego toku procedowania Sądu Rejonowego, dzieląc w całości wnioski końcowe co do odpowiedzialności obwinionego za popełniony czyn, a tym samym uznając rozstrzygnięcie Sądu za słuszne i prawidłowe. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności sprawy i wina obwinionego R. D. nie budzi żadnych wątpliwości.

Nie budzą również żadnych zastrzeżeń, poczynione przez Sąd I instancji, ustalenia odnośnie orzeczonej wobec niego kary, ani co do jej rodzaju, ani wysokości.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 456 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

O kosztach orzeczono na podst. art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. i art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokość opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.

SSO Andrzej Ślusarczyk